

Adolf'a Hitler'a kara vadoņa māksla

Šī raksta autors kā Vācu bruņoto spēku virspavēlniecības kara vēstures nodaļas vadītājs darbojas Vadoņa Galvenā nometnē un kopš kāda laika tam bijusi iespēja tuvumā vērot Adolfa Hitler'a kara vadoņa mākslu.

Visi dinamiskie spēki rodas no kāpinātu pretrīkību spraiguma. Tas atliecas tiklab uz elektrisko izlādēšanos, kā arī uz ģeniju darbību. Tāpēc mēdz runāt par „ģenijiem - zibiem”. Spēku polaritāte ir dzīves cīņas izcilākais princips. Harmonija nozīmē miera punkta sasniegšanu. Bet miera stāvoklis ir iešana atpakaļ.

No šī viedokļa jāmēģina izprast Adolfa Hitler'a ģeniju. Līdzīgi Fridricham Lielajam, viņa paraugtēlam, cīņa pati par sevi nav dzīves elements, kas viņu — tikai ārēji — izlīmē. Pēdējais un augstākais viņa uzdevums ir kultūras radītājs darbs, kas viņa tautai sagādā apzinību, dzīves priecību un nākotnē nodrošinātu eksistenci. Bet ceļš uz šo mērķi ir ērkšķiem klāts. Viņa godīgiem miera centieniem stāv pretim vesela ienaidnieku pasaule. Cīņa par viņa tautas elementārākām dzīves tiesībām ir tādējādi kļuvusi par šī vīra dienišķo uzdevumu, kurš cenšas radīt sociālus pasākumus, satiksmes ceļus un mākslas pieminekļus. Viņa radītāja spēkam jāplūst pa kara mākslas un ieroču amata kanāliem, jo tikai pa tiem pavērts ceļš, kas ved uz viņa visdziļākiem vēlējumiem.

Jābūt pārdzīvojušam Vadoņa tuvumā Balkanu karagājienā un tā sagatavošanu, lai pilnīgi saprastu šī spraiguma pretmetus. Atkal un atkal viņš izteica savu nožēlu, ka viņam — cīņā pret nežēlīgo ienaidnieku un sekojot sava paša tautas vitālākajām interesēm — bija jāpadara par kara lauku tāda zeme, pret kuras iedzīvotājiem viņš sajūt visu ko, tikai ne naudu, un kura viņa mākslinieka garam nozīmē klasisma paraugtēlu. Arī tagad, paklausot nepieciešamībai, notiek tas, ka viņš uzpēries cīņā pret briesmām, kas apdraud Vācijas un Eiropas jebkādu kultūras attīstību. Ar daudziem pamatojumiem var pierādīt šos pretstatus, kas sastāda kā viņa likteni, tā arī viņa būtības dinamiku. Tā pilnīga nozīme parādās tikai tad, kad trūkst iespējas rast kompromisa atrisinājumu mierīgi tagadnē un līdz ar to aizmirst nākotnē. „Būtu noziegums dzīves nepieciešamās problēmas, kuras noteikt, at-

risināt, atstāt vēlākām paaudzēm”. Ar šiem, un līdzīgiem vārdiem Vadoņa bieži jo bieži spzinājās savu vēsturisko uzdevumu. Daudzi viņu klausījās un saprata. Bet tikai nedaudzi apzinājās, ar kādu iekšēju atteikšanos šī nostāja ir saistīta.

Tikai pēc tam, kad noskaidroti šie psiholoģiskie priekšnoteikumi, var pāriet uz atsevišķu parādību apskati, kas savā kopībā veido viņa karavadoņa mākslu. Vai kā ieroču kardinātājs un organizators, vai kā stratēģis, audzinātājs un apmācītājs: nekas nav savā nozīmīgumā pielīdzināms šai spraiguma pretrīkībai: „Miera griba — kara nepieciešamība”. No tā izriet visi dinamiskie spēki, ko Vadoņa vispusīgie talanti alcina klajā. Šeit atrodas arī viņa panākumu noslēpums.

No daudzajiem kareiviskajiem tīkumiem šinī sakarā sevišķi izceļas viens, kas pastāv kara un tās dzīves likumības skaidrā atziņā. „Karavadoņa būtībai mērogs ir vienmēr vispirmā

kārtā - ticība nepieciešamībai pielietot varu, uguns un spēku, ar kādu viņš to lieto un savus sekotājus pledabū varas pielietošanai. (Inf. gen. Reinhardt's savā studijā par vadoņa un karavadoņa mākslu.)

Protams, tā nav vara par katru cenu vai kā pašmērķis, ko Vadoņa atzīst. Stingrībai nepieciešamības dēļ, liktenīgi stāv pretim viņa paša būtības pamatvilcens — labsirdība. Uz šī pamata izaug augstākais cīnītāja gars. Tas attaisno katru upuri un rada varēnu saiti, kas vieno Vadoņa ar sekotājiem. Viņa ētisko tēlu var raksturot ar Aspernas uzvarētāja vārdiem: „Ir cilvēki, kuri rupjību uzskata par patiesu militāru garu, jo tie abi dažbrīd ir vienoti. Rupjība ir tikai gara izviršana, bet karavīru šķiras gars nekur neizpaužas lieliskākā un dziļākā gaismā, kā cēlās formās.”

Generālstāba pulkvedis - leitnants
WALTER'S SCHERFF'S.

(Das Reich)

Visam tagad jāklausa tikai vienai domai — domai par uzvaru

Lielvācijas Vadona Adolfa Hitlera vēsturiskā runa reichstāgā

BERLĪNE, 26. APRĪLĪ.

Vācu reichstāgs svētdienas pēcpusdienā sanāca uz sesto sēdi šī kara laikā. Lielvācijas Vadonis Adolf's Hitler's šajā sēdē teica runu, izsakot pateicību frontes karavīriem par pārcilvēcīgajiem sniegumiem pagājušās ziemas atvairīšanas kaujās un griežoties ar aicinājumu pie dzimtenes sakļauties vēl ciešāk lielajā cīņā par jaunu pasauli un labāku nākotni. Lielvācijas Vadonis savā runā pieminēja arī, ka austrumu lielajā cīņā plecu pie pleca ar citām Eiropas nācijām tagad cīnās arī latvieši, lietuvieši un igauņi.

Vadonis savā runā vispirms atgādināja, ka viņš reichstāga pēdējā sēdē 1941. gada 11. decembrī sniedzis pārskata ziņojumu par pagājušā gada notikumu norisi. Šie notikumi, tā viņš starp citu paskaidroja, savā vēsturiskā lieluma un tālejošās politiskās nozīmes dēļ gūst tādus izmērus, kas varbūt vienīgi pēc gadu simtiem tos varēs izprast pilnīgos apmēros.

Pēc Anglijas un Maskavas kopīgi sarīkotā Belgrades puča apspiešanas Eiropa jau pēc dažām nedēļām pirmo reizi kopā varbūt gadu simtiem sāka apjēgt kopīgo apdraudējumu no austrumiem, no kura sekmiņas atvairīšanas jau tik bieži bija atkarīgs mūsu kontinenta „būt vai nebūt“. Tad daudziem ļaudīm šī kopš 1939. g. septembra mums uzspiestā asinainā kara iemesli šķita kļūstam skaidrāki. Jo šim karā vairs nebija agrāk pazīstamo Eiropas iekšējo konfliktu pazīmes. Pieaugoši apmēri sāka padziļināties iespēds, ka šīnī vēsturiskajā cīņā runa ir par vienu no tiem elementārajiem „konfliktiem“, kas, satricinādami pasauli reizi pa gadu tūkstošiem — leveda jaunās ēras gadu tūkstoši. Daudzas vēsturiskas parādības, kas pie tam iestājas, tikpat maz apzinās savas darbības dziļāko uzdevumu un jēgu, cik to spēj mazais karēvis kādas lielas militāras operācijas aplokā. Bez tam arī šādu vulkānisku laikmetu robežas ir tik plašas, ka atsevišķa cilvēka dzīve pārāk viegli var nesaprast iekšējo kopsakarību vai pat savas cīņas nozīmi visu notikumu norisē. Bet tomēr arī tur, kur šāda tautu vai pat kontinentu satricinājoša procesa jēga un nozīme šķietami nav saredzama, pastāv labumu meklētāji. Daudzi tādēļ šķiet esam dzinēji un paši ir tikai dzītie, un citi grib sist un beigās viņi paši ir tie, kas sasisti.

Kad 1939. g. 3. septembrī pēc bezgalīgiem vācu miera centieniem Francija un Anglija jaunajai Vācijai pieteica karu, pēc tam, kad šīs valstis pēc blanko pilnvaru izdošanas bija izvirzījušas vispirms Poliju kā atraisītāju spēku, tad bija gan jāsaubās par kādas pasaules saprātu, kas šķietami bez kāda iemesla nevis izvairījās no šāda ārpārtīga kara nelaiemes, bet burtiski šo katastrofu uzspieda.

Tagad mēs visi zinām, ka kopš Eiropas kontinenta iekšpolitiskās dezorganizācijas Anglija bija svēti apsolījusi sekot tādai politiskai doktrinai, kas cietzemes saskaldīšanā domāja saskaņot pirmo priekšnoteikumu angļu pasaules valsts zēšanai un plaukšanai. Bez šaubām, šī angļu politikā valdošā doma bija ļoti vilinoša. Kamēr Eiropa noasīņoja neskaitāmos iekšējos karos, Lielbritānijai izdevās ar asiņu upuru minimumu uzcelt pasaules apjoma ēku. Bet tai piešķirtais nosaukums „imperijs“ pēc sava rakstura bija tikpat maz salīdzināms ar imperiālo Romu, kā starptautisks tirdzniecības koncerns ar vērtības radošu pasaules uzņēmumu. Pie tam tā ir angļu valstsvīru mākslas, kā arī angļu politisko un militāro spēju pārvērtēšana, ja kāds pieņem, ka varbūt šo faktoru iedarbībā meklējams Eiropas destruktīvās izīršanas iemesls. Šeit tiek sajaukta kāda stāvokļa rašanās ar tā izmantošanu, jo Eiropa pēc Romas pasaules valsts sabrukuma ir izīrusi, pa daļai vadošās kontinentālās varas dabiskās novecošanas dēļ, pa daļai to elementu saīršanas dēļ, kas šim toreizējam rietumzemes centram deva tautisko un valstisko pamatu. Pretīstībā starp antikās Romas valsts ideju no vienas puses, un ne mazāk imperiālistisko Romas baznīcu no otras puses pamazām tika iznīcināti Eiropas centrālās valsts struktūras pamati. Klāt nāca vēl dziļā nopietnība, ar kādu toreizējā pasaule nogremdējās jautājumos, kas panāca Eiropas iesaistīšanu bezgalīgās iekšējās reliģiskās cīņās; tagad tās pašas problēmas atzītas par valstiski pilnīgi nesvarīgām un tam piemēroti arī novērtētas.

Tādā kārtā angļi tikpat maz izraisījuši vecās Vācijas un līdz ar to tani laikā valdošā Eiropas iekšējās organizācijas centra sabrukumu, kā savā laikā germāņi Romas sabrukumu. Tā Anglija pati nav spējusi tieši saskaldīt kontinentu, bet tai gan izdevies Eiropas sadrumstalošanās rezultātā gūt labumu tādā ziņā, ka tai sava salas stāvokļa dēļ ar spēku minimu, bet toties ar viltības maksimu izdevās joprojām uzturēt Eiropas nevarību un ar tai atlikušiem pašas spēkiem iekarot pārējo pasauli, kas bija pa daļai neizpētīta, vai vismaz kultūrāli un militāri vājāka un pa daļai mūžīgās iekšējās cīņās pati sevi nokausējusi.

Vienīgi neprātis pie tam var neievērot vai apstrīdēt faktu, ka gluži tāpat kā katrs cits, arī šīs politiskās kārtošanās process cilvēcei nesis labumu. Bet tikpat neprātīgi bija pieņemt, ka Britu imperija mūžīgi varētu uzturēt tā saukto spēku līdzsvaru Eiropā. Visi tie kari, kurus Anglija kopš gadu simtiem nepārtraukti virknē izcīnījusi pret kontinentu, pēc būtības varēja risināties sekmīgi vienīgi tik ilgi, kamēr bija runa par tīri dinastiska rakstura valstisku veidojumu apkarošanu no līdzīgu faktoru puses. Bet tikko pāri dinastis-

kām interesēm sāka pamosties tautas intereses, angļu līdzšinējās Eiropas politikas līdzekļiem bija jācieš neveiksme. Par spīti daudzajiem kariem Anglijai ilgstoši nebija iespējams iznīcināt franču nacionālo valsti, pretēji visiem mēģinājumiem tai neizdevās aizkavēt itaļu apvienošanos, un, neraugoties uz visiem kavēkļiem, vācu cīlšu gribas un lielu varoņu darba rezultātā Vācijas valsts pacēlusies no saviem kādreizējiem gruvešiem. Iedomāms, ka ar plāpīgiem argumentiem būs ilgstoši iespējams iekšēji saskaldīt vai savstarpēji sakaldīt Eiropas nācijas, bija jāsabruk.

Līdz ar to Anglija bija spiesta no esošā stāvokļa ērta izmantotāja kļūt par šo apstākļu aizstāvētāju vai pat par ilgstošu uzturētāju. Bet līdz ar to arī beidzās intriģēšanas māksla, un tās vietā stājās nepieciešamība pašai sākt cīņu, kurai bija vajadzīga nevien griba, bet arī spējas to darīt. Bet tikko Anglija bija spiesta Eiropā liet pati savas asinis, vajag pienākt brīdim, kad Eiropas sašķeltības uzturēšana prasa no Anglijas vairāk spēka nekā tā spēj atlicināt savas pašas pasaules valsts uzturēšanai. Bet, neraugoties uz to, doma, ka angļu pasaules valstij kā savas eksistences priekšnoteikums bija vajadzīgs līdz galīgai nevarībai saskaldīta Eiropa, bija pamatota vienīgi tik ilgi, kamēr pasaules valsts periferijā neparādījās neviena apdraudētāja un spēkos līdzvērtīga valsts. Brīdī, kad krievu koloss izcīnīja ceļu līdz pat Austrumāzijai, brīdī, kad ziemeļamerikāņu unija kļuva neatkarīga no Anglijas un, vēl vairāk, laikā, kad japāņu keizarsvalsts — līdzīgi kā Itālija un Vācija — mostoties no sava miega, pacēlās par galveno varu Austrumāzijā, angļu pasaules valsts pastāvēšanas priekšnoteikumi vispār principā bija kļuvuši citādi. Šo veidojumu varēja ilgstoši uzturēt nevis pret Eiropu, bet augstākais ar Eiropu.

Židisma diktatūras gals

Kad tādēļ 1914. gadā Anglija, par spīti ilgdiem vācu miera centieniem, — atkal savas vecās doktrīnas garā ar pārspēka koalīciju pieteica karu toreizējai Vācijai, tā pārejoši bija vājinājusi Vāciju Eiropā un izspiedusi to no pārējās pasaules. Bet ikvienam, kas nebija pilnīgi apmāts, bija jāredz un jāatzīst šīs līdz šim asinainākās pasaules vēstures cīņas noslēgumā divi fakti.

1. Bija tikai laika jautājums, cik ātri Vācija atbrīvosies no tai uzliktām saitēm.

2. Šī kara laikā Anglijas pašas lūgtā palīdzība vairs nebija atsaucama, t. i.: angļu valdības aicinājums Amerikai galējā posta brīdī devis šim kontinentam tādu saimniecisku un politisku nozīmi, kuru novērst Anglija pati nekad vairs nespēs.

Kad Anglija iestājās pasaules karā, tā cīnījās par savu divu valstu standartu uz jūras un nebija ar mieru atvēlēt Vācijas valstij spēku samēru — 5 vai pat 6 pret 10. Kad Anglija nē-

pašas domām nobeidza karu ar uzvaru, Japāna bija stājusies Vācijas vietā un Amerika pašas Anglijas vietā.

Bet angļu pasaules valsts pamati līdz ar šo cīņu sāka šķobīties. Un ja toreiz, smagāko militāro križu laikā tā izlūdzās palīdzību ar solījumiem, kurus jau no paša sākuma nedomāja pildīt, tad bija skaidrs, ka ar to bija izsniegti vekseli, kurus agri vai vēlu reiz būs jāizpērk. Nedz indiešu, nedz arābu pasaule neaizmirsīs solījumus, ar kādiem to reiz pavadināja upurēties angļu pasaules valsts uzturēšanas labā. Tas, ka Anglija beidza karu saimnieciski vissmagākā kārtā dragāta, finansiāli apgrūtināta un asiņu ziņā nokausēta, var noderēt par tālāku pierādījumu tam, ka jau pirmais pasaules karš bija Pirra uzvara, tātad panākums, kas vienīgi varēja būt nākošo neveiksmju radītājs.

Vēl viens šāds karš Eiropas līdzsvara uzturēšanai, un Anglijai gribot negribot pasaules valsts ietvaros bija jā-

iespējamās Eiropas kārtības aizstāvēšanai izšķiestie spēki zūd pašas imperijas saturēšanai un aizsardzībai. Tādēļ jaunais karš var beigties un beigsies vienīgi ar angļu pasaules valsts katastrofu. Ar ko arī Anglija sabiedrotos, šī kara beigās tā savus sabiedrotos redzēs stiprākus nekā tā pati ir un var būt. Kaut tās zvērīnātie kapitālisti apsveiktu bolševistiskos valstsvīrus nezin ar cik lielu viltību draudzību, kaut arī tās arhibīskapi nezin cik sirsnīgi apkamptu bolševistiskā ateisma asinainās bestijas: jo vairāk jāpielieto meļu, viltības un krāpšanu, lai šīs valsts pretdabiskās koalīcijas morālisti segtu pašu tautas vai pārējās cilvēces priekšā, jo mazāk šie paņēmieni spēš apmānīt patiesi redzīgās tautas un aizkavēt neatvairāmās vēsturiskās attīstības dabisko ceļu. Pastāv gudrs sens sakāmvārds, kas teic, ka dievi padara aklu to, ko viņi nolēmuši pazudināt. Es nezinu, vai visi angļi to šodien atzīst par visai gudru darbu, ka tie noraidījuši daudzās saprašanās iespējas, kuŗas es esmu licis priekšā kopš 1933. gada. Vai tie visi arī šodien vēl ir tik pārliecināti, ka bija tik gudri atraidīt manus savienības piedāvājumus, kurus es atjaunoju vēl 1939. gada 1. septembrī, un atstumt manus miera priekšlikumus pēc poļu un franču kara gājiem.

Bet es tagad pazīstu vēl kādu citu likumu. Tas saka, ka cilvēkam pašam vēl jāpagruž tas, ko dievi nolēmuši kriešanai. Tātad arī notiks tas, kam jānotiek. Angļu žids lords Disraeli kādreiz teicis, ka rasu jautājums ir pasaules vēstures atslēga. Mēs, nacionālsociālisti, ar šādu atziņu esam kļuvuši lieli. Apslēptie spēki, kas Angliju jau 1914. gadā musināja uzsākt pirmo pasaules karu, bija židi. Spēks, kas mūs pašus toreiz paralizēja un galu galā ar paroli, ka Vācija nekad vairs nedrīkstot savu karogu pārnēst mājās ar uzvaru, piespieda padoties, bija židu spēks. Bet židi kopš 1939. gada arī angļu pasaules valsti iemanēvrēji tās bīstamākajā krīzē. Židi bija tās bolševistiskās infekcijas pārnēsētāji, kas reiz draudēja iznīcināt Eiropu.

Mēs pazīstam židiski bolševistiskā pasaules mēra teorētisko principu un tā mērķu nežēlīgo patiesību. Tie saucas proletāriāta valdīšana, un faktiski ir židisma diktatūra. Tā ir tautu nacionālās vadības un inteliģences iznīdēšana, un bez vadības — un līdz ar to pašu vainas dēļ bez pretestības spējām palikušā proletāriāta verdzināšana vienīgi no židiski starptautisko noziedznieku puses. Kas Krievijā norisinājies tik baismīgos apmēros — neskaitāmu miljonu vadītāju personu iznīcināšana — tam bija jārod turpinājums Vācijā. Dažās Vācijas daļās mēs esam piedzīvojuši šī stāvokļa ievadījumu, un ar daudzu ideālistu asiņu upuriem to atkal novērsuši. Smagāk šīs sātana darba lāsts bija uzvelts Ungārijai. Arī tur židu varu izdevās lauzt vienīgi ar nacionālo spēku. Tā vīra vārds, kurš kā vadītājs cīņā pret šo noziegumu kļuva par Ungārijas glābēju, vēl šodien dzīvs

ropas jaunās sacelšanās pārstāvjiem. Bet smagākā norēķināšanās ar tautas un valsts grāvjiem norisinājās Itālijā. Varonīgā sacelšanās kustībā, kurai nav piemēra, itaļu kara dalībnieki un jaunatne arī vienreizēji svēti vīra vadībā satrieca asinainā cīņā demokrātiskas glāvēšanas un bolševistiskas varas kompromisu, un tā vietā stādīja jaunu pozitīvu tautas un valsts ideju. Tikai līdz ar fašisma uzvaru varēja runāt par sākušos Eiropas glābšanu. Tagad destruktīvu un ārdrošu domu konglomerāta vietā bija stājusies ne durkļu kailā vāra, bet patiesi konstruktīva jauna ideja. Pirmo reizi kādā valstī nevien tika sakauti bolševiki, bet, — kas vēl daudz svarīgāk, — tika iegūti marksisti. Iegūti labākas un veselīgākas sabiedriskās kārtības jaunūzbuvei, kas valstī saskata nevis zināmas sabiedrības šķiras protekcijas nesēju, bet priekšnoteikumu ikviena un visu eksistences uzturēšanai.

Tanī pašā laikā, kad norisinājās šie vēstures veidotāji notikumi, nacionālsociālistiskā kustība auga savas misijai piepildīšanai mūsu pašu tautā. Arī šie pienāca stunda, kad izrēķināšanās akcijā starp židu internacionālismu un nacionālsociālistisko tautas un valsts ideju izlauzās veselīgā daba.

Adolf's Hitler's sociālisms

Kad arī Veimaras iekārta 1924. gadā sauca tiesas priekšā Adolf'u Hitler'u par to, ka viņš bija karsti mīlējis savu tautu, toreizējais nacionālsociālistu partijas un vēlākais visas Lielvācijas Vadonis savā pēdējā vārdā teica:

„Es gribēju kļūt par marksisma salauzēju. Es šo uzdevumu veikšu.”

Tā spēja runāt tikai cilvēks, kas nesatricināmi ticēja savai sūtībai un savas tautas nākotnei. Tā laika reāli apstākļi šādu ticību nevarēja balstīt. „Dēmokratiskā” prese šo vīru nosauca „sociālistiskā” norāja, bet liberāļi, sadarbibā ar reakcionāriem, atņēma viņam brīvību.

Adolf's Hitler's uzvarēja. Viņš uzveica marksismu teorētiski, kā praktiski, un ja nebūtu bijis šis uzvaras Vācijā, tad austrumzeme tagad nevarētu tikt atbrīvota no marksisma padībepu — žīdu un komunistu nāvējošās varas.

Adolf's Hitler's ieies vēsturē kā tas visas kultūrālās pasaules gaidītais ģeniālais vīrs, kas marksismam pārvilka krustu. „Un kad šis karš būs beidzies, tad es no tā pārnāksu mājās kā vēdedzīgāks nacionālsociālists, nekā biju pirms tā,” teica Vadonis savā pēdējā runā.

„Sociāls” tulkojumā nozīmē „sabiedrisks” un neviena moderna valsts iekārta nav domājama bez sociālās likumdošanas un sociālpolitikas, kas piešķir tiesiskas priekšrocības tiem tautas slāņiem, kuri mantiskā ziņā nespējīgi. Nauda ir vara, tāpēc mūsu laikos vairs nepieļauj šīs varas neierobežotu izlietošanu, bet kontrolē un iegrožo to. It īpaši valsts gādību bauda strādniecība, kas visu savu laiku un spēkus ziedo visiem nepieciešamo vērtību radīšanai, strādniecība, kuras dzīves saturs vistiešākā veidā ir darbs. Savu uzdevumu apzinoša valsts var ne tikai ceļ darbu augstā godā, bet arī gādā, lai neviens neizvairītos no darba pienākuma, lai nedzīvotu kā parazīts uz citu rēķina.

Arī marksisti solās aizstāvēt strādnieku intereses. Komunisti pat dēvē padomju Krieviju par „strādnieku valsti” un tās valdību par „proletāriāta diktatūru”. Bet faktiski padomijā strādnieki padarīti par vergiem, jo nevienam nekas nepieder, un saņemamā atalgojuma nepietiek pat primitīvākajai vajadzību apmierināšanai. Tādos apstākļos darbs nevar dot apmierinājumu, tas ir slogs. Bet to atstāt strādniekiem nedrīkst, jo viņš „piestiprināts” pie darba vietas. Tādēļ dabīgi, ka „marksisma prakse ir labākais atspēkojums marksisma teorijai” (Adolf'a Hitler's runa 1933. g. 2. martā).

Pēc šā likuma zemē, kur teorētiski šķiru nemaz nav, faktiski valda visasākā šķiru cīņa un ir viskrasākā šķiru starpība: nemantīgās miljonu masas tiek apspiestas un izsūktas no saujīgas žīdu un komunistu varasvīru, kas dzīvo uz apspiesto rēķina pārpilnībā un izlaidībā. Sevišķi te izceļas žīds, jo „radošais darbs pats ir mūžam bijis antisemitisks un antisemitisks tas būs” („Mein Kampf”, 557. lapp.).

Tādēļ apgalvot, ka Krievijā nav šķiru, nozīmētu apgalvot arī, ka tur nav žīdu tikai tāpēc vien, ka neviens nedrīkst publiski izrunāt vārdu „žīds”. Tik brēcošs absurds šai nelaimīgajai zemē iespējams vienīgi tāpēc, ka tur iznīcinātas visas garīgās vērtības līdz ar inteligenci — šo vērtību radītāju un glabātāju. Tādēļ čeka tik neatlaidīgi centās nomocīt vai deportēt visus domājošos latviešus. Mirstot intelligenci, mirst nacionālisms un līdz ar to aiziet bojā visa tauta.

Adolf's Hitler's jau savos būvstrādnieka gados Vīnē gaišredzīgi saskatīja, kurp ved internacionālistu sludinātā nacionālisma iznīcināšana. Viņš zināja, ka nevar būt laimes, nevar būt labklājības, noliedzot nacionālismu. Un viņš saprata, ka tautai ir vajadzīgs nacionāls sociālisms. Bet, lai tāds apzīmējums būtu iespējams, tad abu vārdu saturā nav ieliekami pretēji centieni, kā to dara marksisti, bet gan vienā virzienā ejoši. — „Nacionāls” un „sociāls” ir divi identiski jēdzieni,” teica Hitler's jau 1922. g. 12. aprīlī.

(Turpinājums otrā lappusē)

Lai cilvēkam darbu laimīgu, nepietiek ar to vien, ka viņš aug un attīstās kā pilnīga, kultūrāli bagāta savas tautas loceklis. Viņam jāpiešķir arī zināma individuālas rīcības sfēra, ko vislabāk nodrošina privāts īpašums. Katram jādoš iespēja baudīt savu darba augļus kā prēmiju par centību. Un tas iespējams tikai pie privatīpašuma sistēmas. Citādi taču cilvēce savā daudz-
tūkstošu gadu attīstībā nebūtu pie tā nonākusi, bet gan otrādi, būtu aizgājusi no tās prom pie neierobežota kolektī-
visma. Un kur šis kolektīvisms ieviests ar varu, kā tas noticis Padomijā, tur ļaudis cieš bez mēra, tiek izsūkti un nospiesti.

„Mēs, nacionālsociālisti, privātajā īpašumā redzam cilvēces saimnieciskās attīstības augstāku pakāpi, kas rēgulē saražotā pārvaldīšanu samērīgi ar ra-
došā darba dažādiem rezultātiem, bet kas visumā visiem iespējams un ga-
rantē augstāka dzīves standarta priekš-
rocības.“ (Runa 1935. g. 21. maijā).

Nacionālsociālismā gudri apvienota valsts kontrole ar privāto iniciatīvu. Cilvēkam atstāta viņa rīcības brīvība, kas saskan ar cilvēka dabiskajām īpa-
šībām, un ideāli, kas dara dzīvi dzi-
vošanas vērtu. Un kā valsts iekārta nacionālsociālisms vispriekšzīmīgākā
veidā atrisinājis strādnieku atalgoju-
ma, nodrošināšanas un atpūtas jautā-
jumus. Kātrs var sasniegt izglītību,
turību un labklājību.

Jo tas ir nacionāls sociālisms, tas ir
visas tautas sociālisms. O. L.

VADOŅA DARBS UN CĪŅA

1918. gada novembrī uz Vācijas reichs-tagā kāpnēm kāds kungs ar kazbārdiņu saburzītā uzvalkā, rokām neveikli žestikulēdams, pasludināja republiku. Tas bija Scheidemann's un viņš solīja tautai mieru, brīvību un maizi... Ienaidnieka lielgabali rietumos piepildīja viņa tukšo runu ar iznīcināšanas gribas pilnu dunu.

Šajā dienā sabruka nevien Vācijas monarchistiskā satversme un spēcīgā Wilhelm'a II valsts, bet arī tēvzeme, kārtība, ticība un izcēlās revolūcija, par kuru Goebbels saka: „Nekad pasaules vēsturē nav bijusi tik smieklīga, glēva un idejām nabaga revolūcija. Tā nebija nekāda revolūcija, tā bija teātris, meli, nodevība un nelietība, zemiska un maziska partiju revolūcija.“

Vissmagāk šo postu un nodevību sajūta dižkareivis Adolf's Hitler's, kurš šajās drūmajās dienās atradās Pasevalkas (Pasewalk) slimnīcā Pomerānijā. Par šī laika iespaidiem viņš vēlāk raksta: „Viss tātād bija bijis veltīgi. Veltīgi visi upuļi un ciešanas, velts bezgalīgo mēnešu izsalkums un slāpes. Veltīgas tās stundas, kurās mēs nāves bailu sagrābti tomēr darijām savu pienākumu. Un turklāt — vēl veltīga divu miljonu nāve, kas krita. Vai nevajadzētu atvērties to simtūkstošu kaļiem, kas ticībā par tēvzemi reiz gāja, lai nekad vairs neatgrieztos? Vai tiem nevajadzētu atvērties un sūtīt mēmos, dubļu un asinū klātos varoņus. kā atliecības garus uz dzimteni, kas tos pret visaugstāko, ko vīrs savai tautai šajā pasaulē vispār spēj dot, ar tādu izsmiektu bija piekrāpusi. Vai viņi, 1914. gada augusta un septembra kareivji, mira par to, vai tāpēc tā paša gada rudenī brīvprātīgo pulki sekoja saviem vecākajiem biedriem? Vai tāpēc krita šie 17 gadus vecie zēni Flandrijas laukos? Vai tā bija vācu mātes tēvzemei nestā upura jēga, kad viņas ar sāpīgu sirdi jāva aiziet saviem dēliem, lai nekad tos vairs neredzētu? Tas viss notika tāpēc, lai tagad nožēlojamu noziedznieku bars spētu pielikt roku tēvzemei.“

Adolf'a Hitler'a aug neiedomājams naidis pret vainīgajiem un — viņš redz savu likteņa aicinājumu. Šajā dienā Adolf's Hitler's nolemj kļūt politiķis. Tas ir pārdrošs lēmums, jo — kas bija tad Adolf's Hitler's? Viņš bija viens no sabrukušās miljonu armijas. Viņa tēvs, nabaga zemnieka zēns no mežu apgabala, bija uzstrādājis par muižas ierēdni un neko nevēlējās vairāk, kā arī dēlam pašķirt ierēdņa dzīves ceļu, kamēr dēla vēlēšanās bija kļūt par mākslinieku. Bet visam jau pašā sākumā vajadzēja notikt citādi. Desmit gadu vecumā Adolf's Hitler's zaudē tēvu, četrus gadus vēlāk arī māti, un 17 gadus vecs stāv viens pasaulē. Viņē viņš pelna trūcīgu iztiku kā būvstrādnieks, betona maisītājs, vēlāk kā zīmētājs. Būdam atkarīgs no sevis jau jaunībā, viņš mācās pazīt trūkumu, izsalkumu un atteikšanos, un ir visciešākā kontaktā ar strādniekiem. Un tomēr Adolf's Hitler's, kopš vien sācis domāt, ir fanātisks nacionālists. Viņa priekšā jau tad liela izaug problēma — veidot tiltu starp nacionālismu un sociālismu un asās pretrīkības sakausēt vienā harmoniskā veselā. 1912. gadā Hitler's aizbrauc uz Mīncheni — tā laika Vācijas kultūras un mākslas centru un cer kļūt par architektu. Pelnīdams dienišķo maizi plakātus zīmējot, viņš cītīgi mācās un katru brīvu minūti izmanto pašizglītoībai.

Grūtā darbā pienāk 1914. gada 2. augusts un Adolf's Hitler's brīvprātīgi iestājas armijā. Kara beigās viņš ir dižkareivis, kas piedalījies 48 kaujās, smagi ievainots un no gāzēm gandrīz kļuvis aklis. Viņš ir par drošsirdību apbalvots ar II šķ. Dzelzs Krustu, ar III šķ. Kara nopelni krustu ar šķēpiem, ar diplomu par izcilu drošsirdību un beidzot — ar I šķ. Dzelzs

Krustu. Tās visas ir īpašības, kas tā laika pēckara Vācijā nebija augstā cieņā. Un tomēr Adolf's Hitler's nolemj sākt cīņu un atbrīvot savu tautu.

Darbs sākas „Vācu darba partijā“ (vēlāk tā kļuva par NSDAP), kuru 1919. g. bija nodibinājuši 6 vīri un tagad nezināja ko iesākt. Adolf's Hitler's tiek tur nejausi, bet, iepazīnies — kļūst par septīto biedru un par partijas vadoni. Tiešā Adolf'a Hitler'a vadībā partija pamazām aug un veidojas. Vadonis ir tās sirds un visa darītājs. Viņš ir kasieris, propagandas vadītājs, sapulču organizētājs, runātājs un vienīgā partijas atbildīgā persona. 1923. gadā partija jau ir tik spēcīga, ka Adolf's Hitler's, apstākļu spiests, izšķiras par varas pārņemšanu.

„Es tagad gribu veikt to, ko šodien pirms pieciem gadiem slimnīcā gulēdams zvērēju: nebūt miegā, kamēr 1918. gada novembra noziedznieki nebūs nosvēsti pie zemes! Kamēr uz šīs dienas nožēlojamās Vācijas drupām atkal celsies augšā liekuma un varas, brīvības un varenības Vācija.“ Nodevības dēļ nacionālā kustība sabruka. Partiju slēdza un sākās nacionālsociālistu vajāšana, Hitler'u notiesāja, bet jau tiesā apsūdzētais pārvērtās par sūdzētāju un pravietiski ir viņa runas beigu vārdi:

„Ne jūs, kungi, lemsiet par mums. To darīs vēstures tiesa. Jūsu lēmumu es pazīstu, bet vēsture neprasi, vai mēs esam piedalījušies valsts nodevībā vai nē. Un ja jūs arī mūs tūkstošreiz atzītu par vainīgiem, tad mūžīgās vēstures tiesa smiedamās saplēsis jūsu spriedumu, jo viņa mūs attaisnos.“

Un tālāk: „Es ticu, ka nāks stunda, kurā masas, kas šodien stāv uz ielas ar mūsu kāšķrasta karogu, apvienosies ar tiem, kas 9. novembrī šāva uz mums. Es ticu, ka asinis nešķirs mūs mūžīgi.“

Cietumā Adolf's Hitler's saraksta „Mein Kampf“, un, iznācis no cietuma — atjauno partiju un sāk cīņu no jauna. Tiešā Hitler'a vadībā partija nemitīgi aug un uzvara seko uzvarai.

NSDAP biedru skaits no septiņiem sākumā 1930. gada beigās ir 389.000, 1931. g. decembrī — 806.294, 1932. g. aprīlī pāri miljonam un 31. maijā — 1.118.270, bet 31. decembrī — 1.414.875 un nākošā gada 1. martā — 1.471.114. Skaitļi būtu vēl lielāki, ja 1932. gada janvārī un vēlreiz maijā biedru pieņemšana netiktu uz laiku pārtraukta.

1933. gadā, nepilnus desmit gadus pēc Mīnchenes novembra notikumiem, Adolf'u Hitler'u aicina par reichskancieri.

Nacionālsociālisms ir uzvarējis un miljonu un atkal miljonu gaviļes nerimst, kad jaunais kanclers parādās savai tautai.

Šajā stundā Adolf'a Hitler'a cīņa pēc varas ir beigusies un sākas sabrukušās valsts jaunuzbūves darbs.

Pēc Hindenburg'a nāves Adolf's Hitler's prezidenta un kanclera amatus apvieno un kļūst Vācijas valsts galva. 19. augusta tautas nobalsošana, kur 89,9 proc. visu balsotāju ir par, pierāda, ka šāda prezidenta varas tiesību apvienošana Adolf'a Hitler'a personā atbilst vācu tautas milzīgā vairākuma gribai. Šajā brīdī Adolf's Hitler's ir kļuvis savas tautas Vadonis.

Neiedomājama spēka un dinamisma pilns ir Adolf'a Hitler'a valsts jaunuzbūves darbs. Tas aizvien no jauna pārstēdz iekšējos un ārējos ienaidniekus. Legālā ceļā ticis pie varas, legāliem līdzekļiem Hitler's nostiprina savas pozīcijas un realizē nacionālsociālisma idejas. Valdība kļūst neatkarīga no parlamenta (vadonības princips) un ir atbildīga tikai tautas priekšā. „Dodiet man laiku 4 gadus!“ saka tautai reichskanclers un 4 gados likvidē to, kas sagandēts četrpadsmit partiju valdīšanas gados. Bezgalā daudz ir likumu, kas veco iestādījumu vietā rada jaunus, un īsā laikā Adolf's Hitler's ir piepil-

„Dievs Kungs, dodī mums spēku, lai mēs iegūstam brīvību mūsu tautai, mūsu bērniem un bērnu bērniem, un ne tikai mūsu vācu tautai, bet arī citām Eiropas tautām. Jo tas nav karš, ko mēs šoreiz izcīnām par mūsu vācu tautu vien, bet tā ir cīņa par visu Eiropu un līdz ar to par visu civilizēto pasauli.“

No ADOLF'A HITLER'A š. g. 30. Janvāra runas.

dijis tautas gadsimtu ilgas: „Viena tauta, viena valsts, viens vadonis!“ Kultūras dzīve, atbrīvota no svešas rases ietekmes, piedzīvo nebijašu uzplaukumu. Saimnieciskajā dzīvē — pirmajam četrgadē plānam seko otrs, un miljoniem lielā bezdarbnieku masa atrod darbu un maizi. Saimnieciskās dzīves uzplaukums ir pat tik straujš, ka darbaroku pārpalikuma vietā iestājas to trūkums. Ka šajā laikā nav aizmirsta arī bruņošanās, to rāda vēlākie notikumi. Un tad — Adolf'a Hitler'a valsts autoceļi un jaunā laika ceļtniecība! Ar tiem vien viņš ir savam laikam devis mūžības zīmogu. Šī celtniecība ir pārliecības, ir idejas māksla, ir akmeņi kalta un iemiesota valsts ideja.

Tikpat ģeniāla un panākumiem bagāta ir Adolf'a Hitler'a ārējā politika. Neatļaidīgi Trešā valsts nokrata Versaļas diktāta važas. Kad 1933. gadā noraida Vadoņa atbrūnošanās priekšlikumus, Vācija izstājas no Tautu savienības, 1935. gadā Vācija atgūst Saaras apgabalu un tajā pašā gadā Adolf's Hitler's nodibina valsti vispārējo kara-klausību. 1936. gada martā vācu kara-spēks iemarsē Reinzemē, bet decembrī rodas Romas—Berlīnes ass. 1937. gadā

Adolf's Hitler's likvidē pēdējos Versaļas miera noteikumus un 1938. gadā, pēc Austrijas pievienošanās Vācijai, proklamē Lielvāciju. Rudenī notiek slavenā Mīnchenes konference un pēc tās Sudetu apgabalu pievieno Lielvācijai, bet nākošā gada martā — Čehoslovākijas valsts prezidents Hacha nodod savas valsts likteni Vadoņa rokās. Pēc Mēmeles apgabala atgūšanas vienīgais neatrisinātais teritoriālais jautājums ir vairs tikai Dancīgas koridors. Bet Pilsudska nav un Anglija Poliju jau ievīlusi savā ielenkšanas politikā. Polji vācu priekšlikumus noraida un izsludina mobilizāciju. Kauliņi ir mesti, un 1939. gada 1. septembrī, pēc tam kad polji nakti uz 1. septembri uzbrūk atklātai pilsētai Bentei, vācu armija sāk kara darbību pret Poliju. 3. septembrī Vācijai piesaka karu Anglija un Francija. Ir sākusies Adolf'a Hitler'a lielākā cīņa, un šoreiz — ne vairs tikai vācu tautas, bet visas Eiropas labā.

Polijas karagājiens noslēdzas ātri. 36 miljonu valsts ar 50 armijas divīzijām beidz savu pēdējo pretošanos 2. oktobrī. 700.000 kara gūstekņu krit vācu rokās. Municijas un karāmateriālu daudzumi nav pārskatāmi.

Pēc mēneša ilgas cīņas Francijā stip-

rākā sauszemes armija ir iznīcināta. Gūstekņu — 2 miljoni.

So divu karagājienu starplaikā ir noslēgušies arī grandiozā Norvēģijas operācija, kas ienaidniekiem sagādājusi lādus pašus pārsteigumus kā iepriekšējā.

1941. gada 4. maijā beidzas Balkānu karagājiens.

Tad seko spīdošā Krētas operācija un beidzot — pagājušā gada 22. jūnijā sākas cīņa pret austrumiem.

Pasaules vēsturē šiem karagājieniem un uzvarām, ko veikuši vācu bruņotie spēki sava virspavēlnieka Adolf'a Hitler'a vadībā, nav piemēra.

Pēdējā cīņa — cīņa pret austrumiem ir visas cilvēces cīņa un tur kauju dunonā veidojas jauna pasaule. Pāri plašajiem Padomju savienības klajumiem pirmo reizi cīņas draudzībā līdzās pland Eiropas tautu karogi. Un tos nenolaidīs, kamēr būs izcīnīta uzvara un visiem spēkiem nodrošināta mūsu kontinenta nākotne! Par šo mērķi soļo drošsirdīgās armiju kolonas, kas ir pilnas cīņas spara un uzticības tam vīram, kas šodien, būdams virspavēlnieks, kādreiz kā kareivis soļojis līdzī vīnu rindās.

J. V.

Visu par uzvaru

Vadoņa uzsaukums vācu tautai gadu mījā

Vadonis gadu maiņā nācis klajā ar sekojošu uzsaukumu:

Vācu tautai!

Nacionālsociālisti, nacionālsociālistes! Partijas biedri!

Kad 1939. g. 3. septembrī Anglija un Francija pieteica Vācijai karu, tas nenotika tādēļ, lai stātos pretim kādai Vācijas cētai prasībai, kas apdraudētu šo valsti eksistenci vai pat nākotni. Jo vienīgais uzaicinājums, kurš es gadu pēc gada sūtījis uz Londonu, kā arī uz Parīzi, bija — ierobežot bruņošanu un panākt tautu saprašanu. Katrs vācu mēģinājums rast interešu saprātīgu, miermīlīgu izlīdzinājumu ar toreiz vadošiem vīriem cietā neveiksmi pa daļai to cilvēku naida dēļ, kas jaunajā Vācijā saskatīja sociālā progresā jaunu piemēru, pa daļai to vīru mantkārības dēļ, kuriem bruņošanās uz karu solīja lielāku peļņu nekā miera laika darbs. Valstis, kas bija atbildīgas par kara izcelsanos, nav neviena vadoša valstsvīra, kurš kā bruņošanās rūpniecības akciju īpašnieks nebūtu tai pašā laikā peļņas guvējs un tāpēc galvenais ierētnesētais karā. Un aiz visiem kā dzinējspēks stāvējis Ahasvers, kurš kopš gadu tūkstošiem ir mūžīgais ienaidnieks katrai cilvēciskai kārtībai un līdz ar to patiesai sociālai taisnībai.

Cik maz attaisnojams bija uzbrukums Vācijai, to spilgti pierāda arī fakts, ka trūka jebkāda skaidra kara iemesla, ko viņi paši spēja uzdot.

Bet kāpēc tad viņi 1939. gadā pieteica Vācijai karu?

„Tāpēc, ka viņi negrib dzīvot tādā pasaulē, kādā mēs to vēlamies,“ tā plāpā pie kāmīna lielākais mūsu laiku kara kuldītājs Ruzvelta kungs. Taču vācu pasaulei ir tikpat maz daļas gar Ameriku, cik amerikāņu pasaulei gar mums. Nevienam cilvēkam nebūtu ienācis prātā uzaicināt plemēram Ruzvelta kundzi dzīvot pēc vācu parauga, tāpat kā vācu tautai nekad nesamierināsies ar amerikāņu principiem vai dzīves pamatnoteikumiem.

Jeb varbūt pareizā ir apgalvojums, ka Anglijai un Francijai bija jāpiesaka mums karš tāpēc, ka mēs it kā gribējām iekarot pasauli? Bet vispārī: kas tad ir iekarotais pasauli? 85 miljoniem vāciešu bija piešķirta dzīves telpa nepilnā 500.000 kv. km platībā. Mūsu priekšteču līgumu, pirkšanas vai maiņas ceļā iegūtās kolonijas ar melnīgu aizbūdināšanu nolaupīja. Tikai 45 miljoni angļu driest pārvaldīt 40 milj. kv. km zemes un līdz ar to viņiem ir tiesības apspiest tautas, starp kurām indīšiem vien ir septiņkārt lielāks cilvēku skaits nekā pašai angļu metropolei ledzīvotāju.

Nē! Šo karu, gluži tāpat kā karu pirms 25 gadiem, uzsāka tie paši vīri un to pašu iemeslu dēļ!

Žīdu — anglosakšu finansu savvērstība cīnās nevis par kādu demokrātiju, bet gan ar demokrātijas palīdzību par savām kapitālistiskām interesēm. Un Ruzvelta kungs nemeklē viņa jauna veida pasauli, bet gan labāku veida veikalus, ar kuriem viņš vispirmā kārtā cer aplūstināt kritiku par neveiksmīgo saimniecību, kādu viņa valdība atnesusi amerikāņu tautai.

Un pie visa tā nāca vēl kopējās rūpes, ka nacionālsociālistiskā Vācija ar savu veiksmīgo saimniecisko un sociālo politiku varbūt pēc gadiem varētu atvērt acis arī citām tautām par istajiem viņu posta cēloņiem. Jo tānī pašā laikā, kad jaunajai Vācijai nedaudzu gadu laikā bija izdevies likvidēt bezdarbu, ko bija radījis demokrātijai un ar to saistīti vispārējā pagrimsana, citās valstīs notika pretējs process: miljonu skaits pleaugā, bet darbā esošo cilvēku skaits mazinājās!

Amerikai pēc nedaudziem mēnešiem Ruzvelta valdības gadiem bija 13 miljoni bezdarbnieku un sabrukūšas finanses. Tai pašā laikā šinī pasaules bagātājā zemē viena sociāla krīze sāka nomainīt otru.

Toreiz mīsteram Ruzveltam būtu bijis labāk jālūdz mīļais Dievs, lai pār viņu nāktu apgaismība, vadīt savu tautu labāk un lietderīgāk. Bet tajos gados Ruzvelti, Čerčili, Ideni u. t. t. vēl nepazīna tautas, nemaz jau nerunājot

Pavēle bruņotiem spēkiem

Vadonis un augstākais pavēlnieks gadu maiņā izdevis bruņotiem spēkiem sekojošu dienas pavēli, kas reizē satur Vadoņa kā armijas virspavēlnieka sveicienus armijai:

Karavīri!

Tāpat kā pēc karagājiena nobeigšanas Polijā, es, neievērojot rūgtos piedzīvojumus, arī 1940. gadā jūlijā pēc slavas pilnā kara noslēguma rietumos nolēmu ienaidniekiem, kas mums 1939. gada 3. septembrī pieteica karu, izstiept roku miera piedāvājumam. To atgrūda, un manu piedāvājumu iztulkoja par mūsu vājuma pazīmi.

Vīri, kas jau pirms 1914. gada bija kūdiļūši uz pirmo pasaules karu, noteikti domāja, ka ar jaunām koalīcijām varēs vācu tautu un tās sabiedrotās valstis galīgi pieveikt, saskaldīt un līdz ar to iznīcināt. Tā mums nepalika citas izvēles, kā ciešāk pievilkt bruņo cepuri un domāt par kara turpināšanu.

Iemesls šo starptautisko kara kūdiļūžu lēmumam — nekādos apstākļos neslēgt mieru, bija meklējams nevienam saimnieciski-kapitālistiskajās interesēs, bet arī pārliecībā, ka līdz ar slepeni gatavoto Padomju savienības iestāšanās karā pret Eiropu 1941. gada vasarā būs iespējams galīgi iznīcināt Vāciju.

Tagad šis 1941. gads ir aiz mums! Tas bija smagāko lēmumu un asiņaināko cīņu gads. Bet tas ielies vēsturē kā visu laiku lielāko uzvaru gads.

Dēļ no visiem vācu novadiem plecu pie pleca ar mūsu sabiedroto karavīriem cīnījies, gūdami slavu Balkānos un Krētā, Afrikā, Vidusjūrā un Atlantijas okeanā. Bet kopš 22. jūnija

jūs, mani karavīri, austrumu karalaukos, no tālo ziemeļu joslām līdz pat Melnās jūras robežām, esat veikuši cīņas, kas savos apmēros un sīvumā uzstādīja jums nedzirdētas prasības, bet panākumu ziņā ir slavas pilnākie ieroču sasniegumi vēsturē.

Ar jūsu palīdzību, mani karavīri, mūsu tautai tās eksistences uzturēšanas dēļ tik bieži uzspiestā cīņa vainagota uzvarām, kas stāv pāri visam, ko tautu pagātne līdz šim pazina. Bet ar jūsu varonību, jūsu nāvi nīcinošo drosmi un jūsu upurēšanās gatavību paglābta nevien mūsu vācu dzimtene, bet vēl vairāk — visa Eiropa; pie tam tās pasargātas no likteņa, ko varam iedomāties tikai ar ašausmām. Sievas un bērni un visi pārējie dzimtenē strādājošie cilvēki nekad nevarēs diezgan pateikties vispirmā kārtā jums, austrumu frontes karavīri, par to, ko jūs esat viņu labā darijuši.

Bet jūs paši kopš 22. jūnija tagad savām pašu acīm redzat to «paradīzu», kādā žīdu kapitālistu un žīdu boļševiku kopīgā savvērstība gribēja pārvērst arī mūsu Vāciju.

Mani karavīri!

Kā daudzo miljonu mūsu tautas pieredzīgo Vadonis un domu paudējs un kā bruņoto spēku augstākais pavēlnieks es no visas sirds pateicos visiem drosmīgajiem vīriem par tik bieži pierādīto varonību. Bet jūs, armijas un SS ieroču karavīri, sevišķi austrumu frontē, es sveicu lepnā priekā, ka tagad varu tieši komandēt to bruņoto spēku daļu, kam — kā visur un vienmēr, tā arī te — jānes smagākā cīņas nasta.

Visa vācu dzimtene ar bezgalīgu uz-

ticību raugās uz saviem bruņotiem spēkiem un labprāt gribētu ikvienam no jums palīdzēt, cik vien spēdama.

Bet mēs visi, fronte un tauta, kopīgi godbijībā pieminam biedrus, kuriem sava mīlestība un uzticība Vācijai bija jāapzīmogo ar savu nāvi, kā arī sabiedroto upurus, kas mūsu rindās cīnījās par savu zemem un visu Eiropu.

Austrumu frontes karavīri!

1941. gadā jūs neskaitāmās kaujās esat uzbrukumam gatavo ienaidnieku nevien attālinājuši no somu, vācu, slovaku, ungāru un rumāņu robežām, bet arī atsievduši atpakaļ viņa paša zemē vairāk kā tūkstoš kilometrus.

Tā ienaidnieka mēģinājumam zlemā no 1941. uz 1942. gadu grozīt likteni, lai atkal vērstos pret mums, jāsabruk, un tas sabruks!

Jā, gluži otrādi: 1942. gadā mēs ar visu veikto sagatavošanos no jauna sāvēsim šo cilvēces ienaidnieku un tik ilgi sitīsim, kamēr žīdiski kapitālistiskās un boļševistiskās pasaules iznīcināšanas griba nebūs salauzta. Vācija negrib un nevar pieļaut, ka to ik divdesmit piecus gadus vieni un tie paši noziedznieki grūž jaunā karā par pastāvēšanu vai iznīcību!

Eiropa arī nevar un negrib mūžīgi sevi plosīt vienīgi tādēļ, lai bars anglosakšu un žīdu savvērstieku tautu nemierā rastu apmierinājumu savām valknieciskajām machinācijām!

Lai asinis, kuņas izlej šinī karā — tā ir mūsu cerība — būtu Eiropā pēdējās uz paaudzēm!

Lai mums nākamā gadā to palīdz Debess tēvs!

Adolf Hitler.

Tā vajadzēja nākt 1941. gada 22. jūnijā, kad ar viņu lielākās cīņas sākās līdz šim piedzīvojusi pasaulē tagad šī gada beigās nav jāuzvisi tie notikumi, kuri mums liek tvert šo notikumu vienreizēju vācu. Bet ja 22. jūnijā cēlās garsa Eiropa, tad tas tikai pierāda, ropa saprata šīs briesmas, kādas kontinentam līdzīgos apmēros vākad nebija draudējušas.

Bet pēc tam, kad šī koalīcija blemusi sākt karu pret Vāciju, sirdsapziņa prasīja, ka valsts dr mūsu tautas dzīves un plašākā jumā — visas Eiropas nākotnē vairs nedrīkst zaudēt nevienu s lai šajā neizbēgamā konfliktā vis ātru rīcību aiztaupītu tos upurus, citādi cīņa no mums būtu pr daudz lielākā apmērā.

Vācu tauta man ticēs, ka es labprātāk būtu izšļiries par miera kā par karu. Jo miers man s iespēju izpildīt veselu rindu lēmdevumu. Ko nedaudzos gados 1933.—1939. ar liktena labvēlību daudzo izcilo līdzstrādnieku a esmu veicis vācu tautas labā k celtniecības, izglītības, kā arī nieciskās uzbūves un it sevišķi dzīves sociālās veidošanas lauk kādreiz droši varēs salīdzināt ar mani pretinieki šajā pašā laikā rījuši un veikuši.

Ilgajos cīņas gados dēļ varas bieži vien nožēlot, ka man ceļu u nu plānu realizēšanu aizsprostō rādības, kuņas bija netīkai mazv vien, bet arī pilnīgi nenozīmīgas. nožēloju arī šo karu ne tikai to dēļ, ko tas lika cīest manai vāc tai un arī citām tautām, bet arī ka dēļ, ko tas atrauj tiem, kuri mušies veikt lielu sociālā un c toriskā darba pasākumu un to arī realizēt.

Jo to, ko beigu beigās spē Ruzvelta kungs, to viņš tagad p jis. Ko veicis Čerčila kungs, viens cilvēks nezina. Bet ko m visai nacionālsociālistiskai kustī kara dēļ vairākus gadus nav ies veikt, to varu tikai dziļi nožēl bēdīgi, ka nevar nekā griezīt fak istie neēgas vai sliņķi kādam zo tigo laiku, kurū tas vēlēties vel vas tautas kultūrāliem, sociālie, saimnieciskiem uzdevumiem.

Viss tas patš attiecas uz faš Itāliju, kurā tāpat viens vīrs ar zātorisku un nacionālu revolūcij ras nozīme sniedzās gadu simter visiem laikiem savu vārdu padarī žīgu, un kuņa darbs tāpat nav s nāms ar to dienas zagļu un divi mednieku demokrātiski-politiskā jēdzībām, kuņi piemēram angļ valstīs iztērē savu tēvu īpašumu ar netīriem veikalēm sev iegūs nus īpašumus.

Bet tieši tādēļ, ka šī jaunā nodarbojās ar patiesi lielu uzde atrisināšanu, tā neļaus to varu stāvējiem, kas sevi taktiskā kārtē larē par bagātām valstīm, nolaup vēl pēdējo, kas cilvēkam dzīvi sp rīt dzīvošanas vērtu, proti — sav tu vērtību, savu brīvību un sociā vispārējo cilvēcisko eksistenci.

Tāpēc mums ir saprotams, ka b arī Japāna, kurai apnikusi m spaidi un rupjie draudi, uzsākus aizsargāšanos pret visu laiku ne ko kara kūdiņāju.

Tā tagad milzīgo nacionālo fronte, kas stiepjas no Lamanš Austrumāzijai, stāv cīņā pret žīd kapitālistiskā-boļševistisko pasaul zvērstību.

Šis cīņas pirmais gads ir aiz Tas ir cilvēces vēstures lielāko u gads. Ko vācu un ar mums sabī tautu karavīri veikuši, ir kaut kas reizējs un mūžīgs. Gadu tūksta nās par šīm kaujām un uzvarām aprīnās tās kā savu godu ap naciņu pašuzturēšanās daļas lū sniegumus.

Valstskomisāra novēlējums Jaunā gadā

Austrumu apgabalu valstskomisārs Lohse izdevis šādu uzsaukumu Jaunajā gadā:

Noslēdzies varenu vēsturisku notikumu gads. Vācijai tas bija lielāko un lepnāko uzvaru gads, bet arī jaunu milzīgu uzdevumu gads, kuņi gaida atrisinājumu.

Man kā Šlezvīgas - Holšteinas provinces novada vadītājam un virsprežidentam 1941. gads kļuva divkārt nozīmīgs ar Vadoņa man piešķirto goda pilno uzdevumu — Austrumu apgabalu pārvaldes ziņā ņemt vācu valsts aizsardzībā. Divi lieli Baltijas jūras apgabali, kas reiz ordeņa bruņinieku un Hanzas gadu simteņos tik laimīgi papildināja viens otru, pateicoties vislielākā apmēra vēsturiskai attīstībai at-

kal stājušies ciešākos sakaros. Sen dibinātās tradīcijas pildījušās ar jaunu dzīvību, un šo tradīciju kopšana jaunās eiropieiskas kārtības garā sola lielu nākotni.

Jauns ziedošas Baltijas jūras kultūras un Baltijas jūras saimniecības laiks sāksies šīs pasaules cīņas noslēgumā, kas mūsu jūru, pēc svešu naida, izmanīšanas un postīšanas iespaidu iznīcināšanas, atkal padarīs par ziemeļniecisku — germānisku jūru. Mēs celsim vālni tā, kā tas izturēs visas vētras un žīdiski boļševistiskie plūdi no austrumiem to varēs apdraudēt tikpat maz kā žīdiski kapitālistiskie no rietumiem.

Apzinoties briesmošos vēsturiskos izšķirējus notikumus, es godbijībā piemīnu mūsu varonīgos priekšcīnītājus

daudzās paaudzēs, kas ar savu personu, asinīm un dzīvību līdz šai dienai radīja priekšnoteikumus jaunūzbuves darbam. Kopīgi ar austrumu apgabalu tautām šī uzbūve ir sākta no jauna.

Biedriskā saistībā es šajā vēsturiskā gadu maiņā domāju par karavīriem frontēs: uz zemes, uz jūras un gaisā. Ja sākumā stāvēja nacionālsociālisms, kas radīja priekšnoteikumus šai pasaules pārvērtībai, tad noslēgumā ir vācu zobens, kas ar uzvaras vainagotu šīs pasaules cīņas izšķiršanu «aksta pasaules vēstures lapas. Viņiem mēs visi, Nordmarkā un Austrumu apgabalos apliecinām, ka mēs arī jaunajā gadā liksim visus spēkus par vācu un sabiedroto ieroču uzvaru, par mūsu vadoņa Adolfa Hitlera lielvācu valsti un par Eiropas jaunizveidošanu.

Izšķirējs trieciens sarkanarmijai

Vadoņa vēstījums austrumu frontes karavīriem vēsturiskā naktī no 1. uz 2. oktobri

Berlīnē, 9. oktobrī (DNB).

Naktī no 1. uz 2. oktobri nolasīts šāds Vadoņa un bruņoto spēku augstākā pavēlnieka uzsaukums austrumu frontes karavīriem:

Austrumu frontes karavīri! Dziļākās rūpēs par mūsu tautas nākotni esmu 22. jūnijā izšķīries jūs aicināt vēl pēdējā stundā aizsteigties priekšā draudošam pretinieka uzbrukumam. Kremļa varasvīru nodoms bija — kā mēs to šodien zinām — iznīcināt ne tikai Vāciju, bet visu Eiropu.

Divi atziņas jūs, cīņas biedri, šai laikā būsiet guvuši:

1. Šis pretinieks savam uzbrukumam bija tik ārkārtīgi apbruņojies, ka pārspēts viss jaunākais, ko vien iepriekš varēja paredzēt.

2. Lai Dievs mūsu tautai un visai pasaulei žēlīgs, ja šis barbariskais ienaidnieks būtu savu tanku desmitus tūkstošus varējis sākt virzīt uz priekšu p i r m s m u m s.

Visa Eiropa būtu pazudusi. Jo šis ienaidnieks nesastāv no karavīriem, bet pa lielākam daļai vienīgi no bestijām.

Tagad, mani cīņas biedri, jūs paši savām acīm esat iepazinušies ar šo «strādnieku un zemnieku paradīzi». Zemē, kas ar savu plašumu un auglību spēj uzaļot visu pasauli, valda tāds trūkums, kāds tas mums vāciešiem nemaz nav aptverams. Tas ir tagad jau drīz 25-gadīgas žīdu valdīšanas rezultāts, kas kā bolševisms savā dziļākā būtībā līdzinās tikai kapitālisma visnekrietnākai formai.

Šīs sistēmas nesēji tomēr abos gadījumos ir vieni un tie paši: žīdi un tikai žīdi.

Karavīri!

Kad es jūs 22. jūnijā saucu, lai atvairītu no mūsu dzimtenes draudošās briesmas, jūs stājāties pretim visu laiku lielākai militārai varai. Bet nepilnos 3 mēnešos jūsu varonībai, mani cīņas biedri, izdevies šim pretiniekam satriekt vienu tanku brigādi pēc otras, iznīcināt neskaitāmas divīzijas, iegūt neskaitāmus gūstekņus, ieņemt bezgalīgu telpu, — nevis tukšu, bet gan tādu telpu, no kuŗas šis pretinieks dzīvo un no kuŗas tas savu gigantisko kara rūpniecību apgādā ar visāda veida jēlvielām.

Nedaudzās nedēļās šī pretinieka trīs vissvarīgākie rūpniecības apgabali pilnīgi būs jūsu rokās!

Jūsu vārdi, vācu bruņoto spēku karavīri, un jūsu varonīgo sabiedroto vārdi, jūsu divīziju, pulku, jūsu kuģu un gaisa eskadriju vārdi uz visiem laikiem būs saistīti ar pasaules vēstures varenākām uzvarām.

Vairāk kā 2.400.000 gūstekņu jūs esat ieguvuši.

Pāri par 17.500 tanku un pāri par 21.600 lielgabalu iznīcinājuši vai ieguvuši.

14.200 lidmašīnu notriektas vai uz zemes iznīcinātas.

Pasaule neko līdzīgu vēl līdz šim nav redzējusi! —

Teritorija, ko vāci un ar mums sabiedrotie spēki ieņēmuši, ir vairāk nekā divi reizes lielāka par Vācijas valsti, kāda tā bija 1933. gadā, vairāk nekā 4 reizes lielāka par angļu zemi. Kopš 22. jūnija pārrautas stiprākās pozīciju sistēmas, pārvarētas varenas straumes, ieņemtas neskaitāmas pilsētas, sadragāti vai izkvēpināti nocietinājumi un bunkuri. Sākot ar tāliem ziemeļiem, kur mūsu drosmīgie somu sabiedrotie jau otro reizi apliecina savu varoņa garu, līdz Krimai jūs šodien kopā ar slovaku, ungāru, itāļu un rumāņu divīzijām stāviet veselus 1000 km dziļi ienaidnieka zemē. Spāņu, kroātu un beļģu vienības tagad pievienojas jums, vēl citi sekos.

Jo šo cīņu — varbūt pirmo reizi — visas Eiropas nācijas uzskata kā kopēju akciju visvērtīgākā kultūras kontinenta glābšanai.

Milzīgs ir arī darbs, kas veikts aiz jūsu gigantiskās frontes.

Uzcelts gandrīz 2000 tiltu, sākot ar 12 m garumu; atjaunoti 405 dzelzceļu tilti;

atkal nodoti lietošanā 25.500 km dzelzceļi.

Jā: vairāk nekā 15.000 km sliežu ceļi pārlikti uz vispārējo Eiropas platumu.

Pie tūkstošiem kilometriem ceļu jau strādā.

Lielus apgabalus jau pārņēmuši civilā pārvalde. Tur dzīve strauji atjaunojas uz veselīgiem pamatiem. Milzīgas apgādes priekšmetu, degvielu un municijas noliktavas jau atrodas pilnīgā gatavībā!

Un šīs vienas cīņas varenākais iznākums sasniegts pie tam ar upuriem, kuŗu skaits — cik smagi tas arī skar atsevišķus cīņu biedrus un viņu piederīgos — tomēr visumā nesasniedz 5 proc. no visa pasaules kara laika skaitļiem.

Ko jūs, mani cīņas biedri, un ko ar mums sabiedrotie karavīri veikuši, cik daudz drosmes, varonības, trūkumu un grūtības šais nepilnos 3¹/₂ mēnešos palicis aiz jums, to neviens nezina labāk kā tas, kas kādreiz pats pagājušā kara kā karavīrs pildīja savu pienākumu.

Šajos 3¹/₂ mēnešos, mani karavīri, tomēr beidzot radīti priekšnoteikumi pēdējam varenam triecienam, kam vēl pirms ziemas iestāšanās jāsatricē šis pretinieks. Katra sagatavošanās — ciktāl tā vispār cilvēka spēkiem spējama — paveikta. Plānveidīgi, soli pa solim šoreiz sagatavots viss, lai pretinieku novestu tai situācijā, kuŗā mēs tagad tam varam dot nāvīgo triecienu.

Un šodien ir šigada pēdējās izšķirējas kaujas sākums.

Tā iznīcinoši skars šo ienaidnieku un līdz ar to arī visa kara izraisītāju — Angliju pašu. Jo satriecot šo pretinieku, mēs iznīcinām Anglijas pēdējo sabiedroto kontinentā. Bet Vāciju un visu Eiropu mēs ar to atbrivojam no drausmīgākām briesmām, kādas vien kopš huņņu un mongoļu cilšu laikiem kontinentu apdraudējušas. Vācu tauta tāpēc nākamās nedaudzās nedēļās būs pie jums vēl vairāk nekā līdz šim.

Ko jūs un arī mūsu sabiedroto karavīri veikuši, liek mums jau tagad izjust visdziļāko pateicību. Aizturētu elpu un svētības vārdiem vācu dzimtene pavada jūs nākamajās grūtajās dienās. Jo jūs tai at Dieva palīdzību dāvājat ne tikai uzvaru, bet ar to arī svarīgākos priekšnoteikumus mieram!

ADOLF HITLER,

Vadonis un bruņoto spēku augstākais pavēlnieks.

Vadoņa Galvenā mītnē, 1941. g. 2. oktobrī.